

בן התקופה. (רומן מאת שארל דה קסטיליה, הוצאת לדורי, 316 עמודים) הוא דהיקסטילו עצמו, שבגיל ארבע אהרן ל- שידורי אמו הקומוניסטית ברדיני מרריה, ה' לוחם במרד פרוק, בילה את ששת השנים המכריעות בילדותו במתנת ריכוז צרפתיים לעבריים צעירים, שנהיה על ידי גזירים סאדיסטיים, מצא את עצמו ואת האמונה באדם, לאחר תקופת זועות מרוכזות, שהיוו תה את המצית ההיסטוריה של האנושות הנאורה בשלושים השנים האחרונות.

שלא כנערה יהודיה, אנה פרוק, שסיימה את חייה במתנהריכוז נאצי, עלתה לכותרות לאחר שיומנה הדומיניקני הועלה על במות העולם, אין דהיקסטילו מרבה בספרו במלים מצועצעות. ספרו, היכול לשמש תעודת אמת לכל היסטוריון החפץ להכיר את ה' תקופה הנדונה, יבש בלשונה, מרוכז ויעיל כפצצת בזוקה משוכללת. כמוה חודר הוא כל שריון של צנינות שהקורא, האמון על ספרות-הזוועה, העלה על עצמו.

"הכל לבזבז שנאה" דהיקסטילו, בן לאב צרפתי מוגלב ואם קאסטייליאנית, בת לאחת המשפחות העשירות בחצי האי האיברי, שלחמה מגיל צעיר מאוד בשורות הקומוניסטים בארצה, חסר, כמו שאר ה' צעירים בני דורו, כל זיקה לאידיאלים ש' הניעו את דור האבות. במתנהריכוז נאצי, כשהקור מתחת לאפס השורר בחוף משגר כל לילה גחיות נוספות למשפחות המתנה, לומר הוא להכיר את תמצית החיים כמו- שהיא: אם אינך אוכל אתה מת, מוטב ש' הגולל את מונו של חברך, תגרם למותו — אך תאריך לחיות.

אולם דהקא במתנהריכוז זה, לומר הנער מזה-הרעב אמינה נוספת: ידיו היחיד ב' מחנה, גרמני אנטי-נאצי בשם גרונתר, מלמד אותו כי הכוח היחיד המניע עדיין את העצירים במחנה הריכוז, השנאה, גם היא חסר-טעם. "הכל לבזבז רגשות כאלה על שכניך", אומר גרונתר לאחר שהעצירים חסרי-התקווה מתעללים בו, נציג העם ה' גרמני, ובנער החלוש, "הם אוימלים כמוך וכמוני".

שמש תקווה עצבה. לאחר שש שנים של אילוף בבית-ספר תיכון זה של זועה והשכלה אקדמאית בביל חינוך ל' עבריינים, נותר דהיקסטילו עם תקווה אחת בלבד: לגלות את אמו שנופרדה ממנו בת חילת המלחמה ואת אביו שכמעט ולא ראה מימיו. הוא מוכר את גופו למבריח-מכס צעיר, עובר את הגבול בין ספרד לצרפת, יוצא לחפש את הוריו. כאן מצפה לנער חסר-האשליה האכזבי של חייו. לאחר שתי פגישות קצרות עם שני הוריו בנפרד, הוא מגלה את האמת — אמו נזנח אחרת בידי הנאצים מתוך נוחיות ואילו אביו, שהסגירו יחד עם אמו למשטרה הצרפתית, אינו מוכן להכיר בו כשהוא חוזר אליו, 14 שנה ל' אחר מכן.

ריק מכל תקווה מסיים יציר הזוועות ה' צעיר של המאה העשרים את ספרו באקורד אופטימי. אחי אביו, שלומיאל ארצילצה, נותן לנער חסות ובית, מבטיח לרפא אותו מכל הסבל שעבר עליו. זוהי קרן של שמש תקווה עצבה, שרק כפילה של אנה פרוק, שחזר ממחנות-הריכוז, עלול להת' נחם שח.

לכסיקונים

ספורט הידיעה

מי ומה בספורט. (מאת אורי זמרי ויהודה פז, ספרית-פועלים; 512 עמ'). לפני כשנה הדהים שופט הכדורסל אורי זמרי אלפים ממאזיני קוץ ישראל. היה זה בעת שידור התכנית הכה את המוחמה מאולפני קוץ-ישראל מתערוכת-המשור. הנוכחים ב' מקום יכלו לשאול את זמרי בן 35, כי שאלה הקשורה בספורט שעלתה בדתם. איש מהם לא הצליח להכשילו, לשאול שאלה שלא ידע את התשובה עליה. הוא התגלה כבעל זכרון פנומנלי, לכל מה שנוגע לתא- ריכום, שיאים, שמות ומספרים הקשורים בספורט.

בישותף עם כתב-ספורט ישראל פז, כינס זמרי ידע זה בלכסיקון המקיף את כל שטחי הספורט בארץ ובעולם, ומכיל אוסף שמות של מי הוא מי בספורט. למונה — עסקן ספורט ישראלי — אין בלכסיקון כל הגדרה או הסבר.

כדים ארכיאולוגיים ומנוחין

איזו ליארת אריסטוקראטית יש ב(118/1150): "...ראשית אציין מספר פרטים אודותי, ותחילה את מה שאינני אינני סטודנט, ואף בעל רכב אינני. אין לי נערה שתופסת אצלי חשיבות כלשהי, ואינני אוהב ויכוחים על האכספרסיוניסטים מאמני הציור, ואני מתעב ויכוחים על כדים ארכיאולוגיים. לפני שנים מספר מצאתי כד במחסן ביתי. הבאתי אותו לאחר מומחה, וקשה היה לו להחליט אם זה מלפני 600 או 800 שנה. משהתקשה ל' תת את התשובה המדוייקת, הקלתי עליו וגיליתי לו שאמי קנתה כד זה לפני 10 שנים ליד שער שכס בירושלים. הוא מאד כעס עלי, למען האמת.

"אני שוא את אותם בני התמותה המת' כחשיפ לאני שלהם, לתודעתם וחיותיהם האישיות, וחיים כאילו למען השני. ישבתי פעם בקונצרט שהסוליסט בו היה יהודי מנו' חין. לצדי ישבה נערה שנדמה באמצע. עני' סיום הקונצרט, היתה היא בין דורשי ההדרן הנלהבים ביותר.

"אלמונית: אינני רוצה אותך כפי שהיית רוצה שתהיי. רצוני שתהיי בדיוק כפי שאת. שתחייכי כשהדבר יצחק אותך, ולא מתי שהנימוס מחייב זאת. שתורידי דמעות כנות, ולא דמעות תנין. אם את תואמת את דרי' שותי, או לפחות קרובה להן, הרי אין סיבה שלא תכתבי לי. רצוני שתהיי ירושלמית. אם גילי עלול לגלות קצת את המעטה מעל פני, הרי עומד אני על סף 25, ועוד ידי נטויה."

★ ★ ★

דווקא לא

לא בא בחשבון. היא מסרבת לפרט דבר על מראה. לא משום שהיא מכוערת (119/1150). דווקא לא נכון. אבל זה פגש לא לענין, אתם מבינים. היא פשט רוצה ל' חן לה קצת את הזמן בשביעית, בהתכת' בות עם צעיר תלאביבי בן 19. היא רוצה השכלה תיכונית ותמונה.

מה אני מתעבת עליה כל כך, בעצם?

★ ★ ★

עתיד מזהיר

כל שני חושב שהוא נורא מבריק אם הוא כותב משהו פקחי כמו: "אינני צנוחן ואינני סטודנט". זה משעשע אולי פעם או פעמיים לכל היותר. מספיק. מישהו אמר ל(120/1150) בצחוק, כנראה, שמצפה להם עתיד מזהיר ושניהם מאמינים לו בכל הרצינות. פרט לציור עתידים, הם מודיעים לי שהם רוצים להכיר שתי נערות

בנות 19'17 עם "חוש-הומור ונפש הרפת' קנית."

נערת השבוע

סמה יפה, אבל זה לא חשוב. היא לא אוהבת את סמה. היא רוצה שיקראו לה ארונה, או טקאמפולו. פעם היתה חברה בלהקת הפנטומימה של ג'וקי ארקין. עכשיו היא שוב חולמת על אותו הדבר. היא עומדת לנסוע לג'וקי לאמריקה, ולהופיע יחד עמו בקטעי פנטו' מימה בטלביזיה. וגם ללמוד.

אכתקוס ארותי

זהו, בדיוק, מה שנוחץ לנערה שתרצה לכתוב להם.

★ ★ ★

עדיין

עושה רושם חבוב מאד, (1121/1150) קודם כל היא מודיעה שאין לה כל חשק להתכתב על קולנוע, שחקנים, שחמת או ספורט. היא אמנם מזכירה את המלה פסיכולוגיה, אבל בקול עלות חלושה. היא רוצה להתכתב עם חבר הכשרת נח"ל, ו/או קיבוצניק. חשוב שיהיה לו זקן. היא חברה גרעין, אומרת היא, וחיי השיתוף קרובים ללבה. יש לה חוש הומור, האמינו לי. מייד אחרי שכתבה כמה שתייהשיתוף קרובים ללבה, וכמה ש' היא נאמנה להם, הוסיפה את המלה "עדיין", בסוגריים.

★ ★ ★

חיילי שני שרה בכומתה ארומה

כל מה שאני יכולה לומר על (1122/1150) שחבל מאד שהוא לא השתתף שלי. זה עלול היה להיות נחמד:

"...אני בוגר של תנועת נוער חלוצית ומשרת עכשיו ביחידה של הנח"ל המוצנח. אני מוצא את עצמי משועמם בצורה די רצי' נית ולכן נתפנית לכתוב אליך במגמה להמי' שיך ולכתוב אל מישהי מעניינית, ולא לפי דעתה בלבד.

"אני מעוניין להתכתב עם בת בערך בגי' לי, שחושבת עצמה מתאימה להתכתב על כל נושא שבעולם ובעיקר על ספרות — עברית, וצוערה במיוחד — תיאטרון, ושירה. חוץ מאלה אני די מפותח כדי להתכתב על הרבה נושאים מגוונים למדי. כדי לדעת עם מי אני מתכתב, טוב היה אם נחליף תמונות אהרדי.

"מחוי' למכתבים קשה לי לקבוע בשעה זאת כל פגישה, כי כפי שנאמר כבר בשיר, אינני אלא חייל של שדה בכומתה ארומה. ומתי אוכה כבר להיות במצב של (צ'יסטה מאותו זמר): (והבוקר זמן לככר ה' הומה... טרם נודע עדי.

"בכל זאת, אל יאוש, לא לעולם בלי חופש."

הנערה שהתעשרה מכתובה על אהבה ושיעמום

ממנה לעובדה שאיכשהו "נפלת", בומן המתאים. יתר עשרת האחווים הם, כנראה, ערך ספרותי.

ספרי הם רביימכר במקומות רבים בעולם, ואני התגברתי על האגדה עלי (שלאמיתו של דבר דווח אותי). פשוט משום שבני' אדם ממששים לאהוב לקרוא את ספרי. אולם האם הם ספרים טובים ביותר?

"אינני חושבת בהחלט שאני הנערה הטיפוסית בת זמננו. אלהים ישמרו, מדוע, בכלל, מחפשים כולם סמלים? ישנם כאלה החושבים אותי למטרפת. אינני מטורפת כפי שהם חושבים. ייתכן שאני קשה. אני מכבדת את המוסכמות במידה שאין הם מסככים את החיים. למשל, אני מתגלגלת תחת השולחנות במועדוני-לילה, משום שאו אצטרך שוב לקום.

אולם אני מתעבת אנשים שלא כל סיבה, פרט לטפשותם, מעמידים את עצמם כשופטי המוסר. אני בוחלת באנשים הבטוחים בעצמם. לעולם אינני בטוחה בעצמי. אני מרחמת על הגברים. יש להם יותר בעיות מאשר לגנים. בין השאר עליהם להתחרות בנשים. כיום, יש לנשים הזכות לעשות כל דבר שגברים עושים. ונוסף על כך הן יכולות להישאר נשים. בעוד שעל גברים לטקסן בעבודות שמידי עסקו בהן, ואף להוכיח את גבריותם.

"אני אוהבת גברים הנוהגים כגברים. אני אוהבת אותם חזקים ועד כמה שיראה הדבר מוזר — לידותיים. למה לא? ואני אוהבת אותם אינטליגנטים. אני אוהבת שגבר יגן עלי, אך לא שיכחן אותי. מכל הדברים הנאיים לי כנכספים — אהבה, כבוד, הערכה — אני משתוקקת ביותר לאהבה. אומר לכם מה הן, לדעתי, תכונותי הטובות ביותר. אני סובלנית, ובעלת ביקורת עצמית. ויש לי אופי נוח. אך מצדו השני של המטבע, אני עצלה להחריד, ואדישה למדי. אך מאידך אינני יכולה להחליט לעשות דבר המשמעם או מרגיז אותי, כמו להודיע לידדי, ערב נישואי, שגמרתי אתו.

העובדה שאני כותבת ספרים על אהבה אומללה, איננה חייבת להוכיח שאני חיה באומללות נצחית. יש לי רגעים של אושר עילאי. אני יכולה להרקיע שחקים רק בעצם קיומי. שאיפתי הגדולה ביותר, היא לרכוש בית עם המון חדרים גדולים. אני רוצה בעונג, בטחון ומקלט. אינני פוחדת למות, אולם כל פעם שאני מצטננת אני מתחילה לדאוג.

"אני לוקחת את החיים כפי שהם. אני מסתכלת בעליות לעבר העתיד משום שאני עלויה, אך לא מאושרת. אני צופה קדימה ללא כל דאגה."